

Stanislas Pierret și Arnaud Littardi

Operațiunea Serüven

Doi diplomați turci în Franța

Stanislas Pierret și Arnaud Littardi

Operațiunea Serüven

Doi diplomați turci în Franța

Traducere din franceză de Laura Marin

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Aurelia Năstase

Coperta colecției:
Faber Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Georgiana Paraschiv
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIERRET, STANISLAV

Operațiunea Serüven / Stanislas Pierret și Arnaud
Littardi ; trad.: Laura Marin. - București : Editura Trei,
2014

ISBN 978-606-719-021-2

I. Littardi, Arnaud
II. Marin, Laura (trad.)

821.133.1-31=135.1

Copyright © Stanislav Pierret și Arnaud Littardi, 2014

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-021-2

Mulțumirile noastre lui Carole Hanem Effendi

Prolog

Șirul de mașini care trecea zi și noapte pe podul de peste Bosfor începea să se subțieze. Era ora patru a dimineții. Ultimeii noctambuli se hotărâseră până la urmă să plece acasă la un somn scurt, poate nemeritat; cei care se trezeau cu noaptea în cap nu-și începuseră încă ziua lungă de muncă, fără îndoială prost plătită. Numai întârziatorii de noapte sau de zi, cine știe, mai circulau, spre o destinație și un destin necunoscut. Precum în Bosfor, în Istanbul mișcarea nu se oprea niciodată.

Noaptea era călduță și umedă în acel sfârșit de lună mai. Vântul din sud sufla ca un uscător uriaș peste puzderia de fire și cabluri de la capetele podului. Era vântul numitlodos, care provoacă nebunie. Paza fusese întărită în seara aceea, căci statisticile arătau clar: când el începea să bată, depresivii de toate felurile erau atrași în mod irezistibil de podul de peste Bosfor, unde veneau să-și umfle plămânii cu acest aer cald, ca și cum ultima lor speranță în această viață ar fi fost să se transforme în aerostate. O cădere de la 64 de metri în apa rece și involburată avea ca efect limpezirea minții, dar, de obicei, era prea târziu pentru ca ei să-și mai poată revizui atitudinea. Nu se știa decât de unul singur care scăpase ca prin minune. Ceva instinctiv se revoltase în el și se zbătuse atâta în aer, cu

toți mușchii încordați într-un efort disperat de a urca, încât acea cădere mortală se transformase într-o plonjare lipsită de gravitate.

Unii pun aceste sinucideri pe seama unui blestem care se abătuse peste încercările de a lega Europa de Asia. Ultimul care făcuse un efort în acest sens fusese împăratul persan Xerxes în anul 480 î.Hr., în cealaltă strâmtoare, a Darda-nelelor. Zeii îl făcuseră să plătească cu vârf și îndesat o ne-săbuiță ca aceasta, scufundându-i flota și dezorientându-i armata. Se spune chiar că, tocmai pentru a îndepărta această fatalitate și a-l îmbuna pe zeul strâmtorilor, taxa se încasează numai când treci din Europa în Asia, nu și invers. Alții susțin cu glas tare că e vorba în mod clar de dorința nestăvilită a turcilor de a înlesni invadarea inevitabilă a Europei. Drept dovadă, un panou urează bun venit în Europa într-un sens, dar niciunul nu-i întâmpină pe șoferii care trec în Asia. Ideea că, statistic, mulți dintre cei care merg într-un sens se și întorc, ceea ce echivalează cu plata unei călătorii dus-întors, este o explicație mult prea rațională pentru a fi populară. În orice caz, fie și dezorientat de acest sistem, zeul strâmtorilor continua să se răzbune, trimițând vântul acela să sufle pentru a cere sacrificiile care i se cuveneau. Era dreptul lui de vamă și, cu o singură excepție, după cum am văzut, era un bilet numai dus spre infern.

Pe malul asiatic, în mașina lor de patrulare, Ali și Mustafa se luptau cu toropeala. Căldura umedă le îngreuna pleoapele. Conversația lor despre finala campionatului de fotbal se terminase și ea foarte repede, subiectul nemaiaivând niciun interes. Incredibila victorie a echipei Beşiktaş, a treia din Istanbul, îi scutea de o confruntare între Fenerbahçe și Galatasaray, de un război fratricid și civil care ar fi ridicat o jumătate de țară împotriva celeilalte. ăsta da sport! În

schimb, dacă Beşiktaş câștigă sau pierde, e totuna pentru turci; mai puțin însă pentru suporterii lui Beşiktaş, un trib de centru moderat, care nu cunoaște gustul sângelui. Clubul acesta era neinteresant. Nu avea dușmani și nu era susținut de ură. Era de altfel fără culoare, în alb și negru, ca tricourile jucătorilor.

Pe malul european, Serkan făcea echipă cu Azize, o femeie tânără cu dinți lungi și privirea înăsprită de un simț al datoriei aproape obsesiv, care ținuse să conducă mașina.

Serkan nu era misogin, dar, după părerea lui, Azize avea toate defectele: n-o interesa fotbalul, vorbea doar când avea ceva de spus și era mereu pe punctul de a-l judeca din priviri. De fiecare dată când își oprea ochii asupra lui, Serkan trebuia să se abțină să verifice dacă era închis la probab. „E plăcut să faci echipă cu cineva care îți oferă atâta încredere!“, îi zisese el revoltat într-o zi. „Așa te ajut să te îndrepti“, îi replicase ea cu răceală. „Ai nevoie de asta.“ Constrâns să-și înăbușe și cel mai mic căscat de teamă să nu fie executat la curtea marțială a privirii lui Azize, Serkan se chinuia să afișeze un profil la fel de bățos și impasibil ca acela al lui Atatürk de pe medalia de aur pe care o primise cadou la nuntă.

Pornirea bruscă a mașinii îl făcu să tresară. Azize ambală motorul și lăsă ambreiajul cu un hârșăit de gumă smulsă de pe asfalt, după care dădu drumul sirenei. Țintuit de scaun, Serkan văzu cum tânăra femeie schimba vitezele cu un calm dezmințit de expresia feței: avea privirea fixă ca un fanatic, un kamikaze pe punctul de a străpunge un portavion. Ajunsă la viteza maximă, apăsă pe frână, derapă și se opri de-a curmezișul șoselei, cu farurile bătând în balustrada de protecție. Azize țâșni din mașină și sări peste pasarelă. Apoi, nimic. Tăcere. Serkan își spuse în sinea lui că vântul nu greșise în privința coechipierii sale și că zeul strămtorilor

își ceruse victima. Coborî și el din mașină. Imediat, echipa asiatică, scoasă din letargie de țuitul sirenei, își făcu apariția. Temându-se cu toții de ce putea fi mai rău, cei trei bărbați șovăiră o clipă înainte să se aplece peste balustradă ca să constate pagubele.

Serkan luă lanterna și luminează întunericul de jos. Pe pasarela inferioară, Azize își punea mânușile, voind să recupereze fără să lase amprente o haină de piele pe care o flutura vântul, agățată în grilajul de protecție. Polițista înțelese numaidecât despre ce era vorba și sună imediat la centrală pentru a anunța probabila tentativă de sinucidere și a cere să fie trimiși anchetatorii de la Serviciul științific și vedeta de la poliția fluvială. Strălucind ca și când l-ar fi învins definitiv pe inamicul public numărul 1, Azize era deja aproape de Serkan, cu trofeul în mână, haina de un roșu de porfir care aducea a sânge uscat.

— N-am mai văzut niciodată marca asta, zise ea arătând pe căptușeală o gheară în formă de cap de lup cu numele Lycaon. Putea să fie efectiv piele de lup, în orice caz, nu era piele obișnuită, iar culoarea era sinistă. Nu provine cu siguranță din bazar.

— Nu, într-adevăr, altminteri, ar fi fost posibil să fie piele de măgar! Ai văzut pe cineva? întrebă Serkan.

— Constructorul precizează că această mașină parcurge un kilometru cu pornire de pe loc în 34 de secunde. Știind că podul măsoară 1 510 metri și că ne aflăm chiar la mijlocul lui, mi-au trebuit cam 25 de secunde și 67 de sutimi ca să ajung până aici. Proprietarul sau proprietara acestei haine a avut suficient timp la dispoziție ca să sară între momentul în care i-am zărit umbra și cel în care m-am apropiat de locul în care a dispărut. Asta o să scriu în raport.

Încurajat astfel să continue conversația, Serkan se întoarce și privi automat în direcția malului european, spre

punctul în care staționaseră. Își dădu seama că, pentru a putea întrezări o umbră de la 755 de metri, ar fi trebuit ca aceasta să nu facă multe eforturi pentru a se ascunde. Sau mai degrabă să facă multe eforturi pentru a fi remarcată. Mândră de isprava ei, Azize nu-și dădea seama că atenția îi fusese mai mult ca sigur atrasă în mod intenționat pentru a o face să descopere haina și să constate numaidecât sinuciderea. Dar de ce? Dacă sinucigașul ținea să fie identificat imediat, ar fi putut proceda în alt fel. Chiar dacă proverbul „de ce să simplifici lucrurile când le poți complica” avea numeroși adepți, Serkan nu era mulțumit și le-o va spune anchetatorilor. Dacă acceptau să-l asculte, se aflau încă departe de a elucida cazul...

La Ankara, după câteva zile de la incident, Polat Alemdar, așezat confortabil la biroul său de la Serviciul de informații al Direcției Generale a Siguranței Naționale, se uita visător la raportul pe care tocmai îl primise de la Siguranța din Istanbul. Presupusa sinucidere a unui oarecare Kubilay Bozkurt, fost director cultural al unei fundații private foarte bogate, nu mirosea a bine. După o carieră de-a lungul căreia luptase pe toate fronturile, inclusiv pe cele mai minate, și pentru care colegii îl porecliseră Rambo, Polat Alemdar se apropia liniștit de pensionare. La limita acțiunii directe, dar scutit de fastidioasele treburi administrative din rațiuni de merite profesionale, juca mai mult rolul de consultant. La câte îi văzuseră ochii și îi auziseră urechile, nimeni nu-l întrecea când era vorba să simtă o afacere dubioasă.

Rambo mirosea și de data aceasta că ceva nu era în ordine, flerul îl înșelase arareori. Sigur, nu-l mira nici cât negru sub unghie că trupul nu fusese găsit; din pricina curenților din Bosfor nici măcar nu se putea ști unde să fie căutat. Dacă rămâne la suprafață, apa mai puțin sărată a Mării Negre îl

duce în Mediterana. Dacă, dimpotrivă, se scufundă (mulți dintre sinucigași își leagă o piatră de gât ca să fie siguri că se duc la fund), e tocmai invers, curentul de adâncime care vine dinspre Mediterana îl duce în Marea Neagră. Dar explicația aceasta de bun-simț nu-l mulțumea pe Polat Alemdar. Avea și el îndoielile agentului Serkan, pe care îl surprinsese ușurința cu care coechipiera lui reperase silueta sinucigașului în ciuda întunericului și a distanței. Probabil că, într-adevăr, atenția patrulei fusese distrasă în mod intenționat. De aceea, o concluzie de tipul sinucidere falsă sau chiar omucidere era pripită. Acest Kubilay Bozkurt, lăsându-și haina la vedere pentru ca poliția s-o găsească, nu se încurcase cu jumătăți de măsură pentru a se face remarcat. De ce nu-și trăsesese un glonț în cap în mijlocul Pieței Taksim? Așa ar fi fost sigur că n-avea să treacă neobservat!

Polat Alemdar șovăia. Dacă intuiția îl înșela (cu vârsta, nu se știe niciodată) și era vorba chiar de o sinucidere, rămânea o îndoială în privința telefonului mobil. Prin fundația pe care o conducea, Kubilay Bozkurt era strâns legat de o familie cu influență și renume. Avea o listă impresionantă de contacte și fusese numit președinte la „Timpul Turciei în Franța” înainte de a-și da demisia de la fundație. Acesta să fi fost oare motivul sinuciderii lui? Dar opțiunea de a se ține la distanță de o organizație unde domnea confuzia, care nu era în stare să producă decât încurcături, nu împinsese pe nimeni în Turcia să-și pună capăt zilelor. Ba, dimpotrivă, erau socotiți săriți de pe fix mai curând cei care rămâneau acolo. Din acest punct de vedere, până și scrisoarea care fusese găsită la domiciliul lui, menită să-i justifice gestul, era absolut neconvingătoare:

„Subsemnatul Kubilay Bozkurt, în deplină sănătate mintală și corporală, declar că renunț la viața de

bunăvoie. Să nu se simtă nimeni vinovat, nici familia, nici prietenii care m-au înconjurat cu afecțiunea și cu sprijinul lor. Le cer dinainte iertare pentru acest gest care i-ar putea răni, dar care e departe de a fi nesocotit. Vreau să dau această luptă finală în acțiune, nu așteptând pasiv ultimul asalt al forțelor obscure. Învingător sau învins, ce mai contează, îmi voi fi îndeplinit misiunea și mă voi fi regăsit fără mustrări și fără regrete în valea lupilor unde m-am născut, departe de vechile parapete“.

Mesajul acesta comunica mai degrabă decizia unui soldat gata să moară în luptă decât disperarea unui om hotărât să termine cu viața. Și apoi, ce era cu referința aceasta păgână? Faptul că purta prenumele unui cuceritor mongol și că se numea „lup gri“ să-l fi dezechilibrat oare pe Kubilay Bozkurt? Să se fi crezut vârcolac și să fi pus la cale să-și facă trupul să dispară? Dată fiind importanța omului și a afacerilor în care era implicat, Polat Alemdar preferă, pentru orice eventualitate, să paseze cazul la Afacerile Externe, cu recomandarea să dea puțin mai mult cu nasul în organizarea manifestării „Timpul Turciei în Franța“. A făcut însemnări pe dosar indicând că sugera să fie trimiși doi agenți în Franța pentru a cerceta cazul mai îndeaproape și l-a aruncat cu neglijență în coșul pentru corespondență. Polat „Rambo“ Alemdar reușise mereu când venea vorba de „hard“ și nu credea deloc în eficiența așa-numitei „soft power“. Astfel de operațiuni culturale foarte fastuoase n-aveau de ce să împingă un om la sinucidere. Poate doar la nebunie!*

* În lb. fr., loup-garou. (N. red.)

Capitolul 1

Misiunea

Punându-și ceașca de cafea turcească pe marginea biroului, Sinan Yalçintaş desluși pe chipul colegului și prietenului său, Ahmed Yavaşan, o stupoare cel puțin egală cu a lui. Tocmai luaseră cunoștință de scrisoarea ultraconfidențială de la *Dışişleri Bakanlığı*, Ministerul Afacerilor Externe din Turcia. Nici savuroasa aromă a băuturii lor favorite, pe care n-o consumau decât *az şekerli* — adică ușor îndulcită —, nu reușea să împrăstie amărăciunea care-i cuprinsese pe cei doi diplomați la citirea notei clasate secret de apărare și intitulată „Operațiunea Serüven”^{*}. Numele acesta de cod, care evoca în același timp avataruri, alergătură și trăsnăi, li se părea de-a dreptul ridicol, iar foaia de parcurs era cel puțin derutantă. Li se încredințase supervizarea unei mari manifestări culturale în Franța, menită să restabilească imaginea întru câțva șifonată a țării lor dragi, ceea ce însemna afectarea lor imediată și necondiționată la un proiect pe cât de vag, pe atât de periculos.

^{*} În lb. turcă, *aventură*. (N. red.)

Sinan exageră:

— Misiunea aceasta e de-a dreptul absurdă, donquijotescă. Ministerul n-a reușit încă să găsească nici numele, nici logoul „Operațiunii Serüven“. Ce vrea de la noi? Să reușim acolo unde, de șase luni de zile, numeroși experți de toate felurile — ambasadori, lingviști, specialiști în publicitate, sociologi, muftii și filosofi — au eșuat?

Ahmed îi întărește opinia:

— Doar ai citit nota eminentului consilier al dragului nostru ministru. În ciuda mobilizării celor mai fini cunoscători ai Franței și ai limbii lui Molière, nimeni n-a izbutit să găsească magica formulă care să convingă Înalțul Comitet de Organizare. Înțeleg de ce ministrul e atât de enervat de încurcătura asta.

Ar trebui oare ca această manifestare de mare anvergură să nu mai fie numită cea mai importantă din câte a organizat Turcia în lume de la Expoziția Universală din 1867 încoace?! Ce ironie și ce jignire pentru elita diplomației turce, ale cărei propuneri s-au întors toate bifate „respins“ fără apel. Titulatura „O mie și una de Turcii“ păru-se totuși o vreme să fie acceptată unanim, dar fusese respinsă în cele din urmă deoarece kemaliștii, adepți ai unei Turcii moderne și deschise spre viitor, au considerat-o prea orientală. Același lucru pentru „Otomania“, îndepărtată pe motive de rezonanță imperială. La polul opus, „Turcia de azi“ a dezlănțuit furia conservatorilor pentru că era prea modernistă. Nici amatorii de calambururi cu al lor „Turcia în frunte*” n-au avut mai mult succes decât susținătorii noilor tehnologii, care propuseseră cu sobrietate „Turquie.fr“. Cel mai simplu

* În lb. franceză, *Turquie en tête*, unde *en tête* (în frunte) sună la fel cu *en-tête* (antet). (N. red.)

ar fi fost să păstreze cuvântul „Sezon“, termen generic folosit în administrația franceză pentru manifestările culturale străine, dar traducerea în turcă, „mevsim“, se referă exclusiv la fenomenele climatice și la activitățile specifice lor. S-ar fi vorbit astfel despre „Sezonul Turciei“ ca despre sezonul căpșunilor sau al dovlecilor! Una peste alta, nimeni nu avea aceeași imagine și aceeași idee despre Turcia, iar sensibilitățile cele mai polarizate se împotriveau oricărei forme de identitate conferite acestei manifestări a Turciei în Franța.

Sinan se enervă:

— Și logoul? Ei se-așteaptă să fac eu designul doar pentru că am prenume de arhitect? Nu există nici măcar o propunere care să stea în picioare! Și nu pentru că nu s-ar fi apelat la cei mai buni graficieni din țară. Îți spun eu că evenimentul ăsta e de numit la propriu și, pe deasupra, are să fie și invizibil pentru că nu se va găsi nicio imagine care să-l reprezinte.

Aprobându-și în tăcere prietenul, Ahmed rășfoia cu scepticism diferitele proiecte care le fuseseră trimise.

Un mare caricaturist desenase un om singuratic meditănd sub un arbore, care nu trezise decât întrebări și stupefacție. Un mic prinț, de tipul Saint-Exupéry, cocoțat pe semiluna turcească, de unde se uita la steaua lui, nu provocase entuziasm. Podurile de toate felurile și de toate formele desenate de numeroase agenții produsese răplictiseală. În fine, un simbol cuneiform și întortocheat stârnise numeroase glume printre experții Înalțului Comitet de Organizare, care dăduseră frâu liber ironiei în însemnările pe care le făcuseră pe marginea motivului: „O hieroglifă! Dar nu e manifestare egipteană!“ „S-ar zice că-i o oaie gata de sacrificiu pentru *kurban bayramı*,

să-i dăm oare numele de Sărbătoarea Sacrificiului?“ *Ben Fransız kaldım!**

Ahmed comentă, întinzându-i foaia lui Sinan:

— Mă surprinde că logoul acesta a declanșat atâta ironie. La Târgul de carte de la Frankfurt, a fost aproape același design și germanii n-au rămas totuși în afara ches tiunii, ca francezii.

Sinan mormăi:

— Unii sunt în stare de orice pentru un joc de cuvinte. Francezii „rămân francezi“, *Fransız kalmak*. Ce glumă bună!

— Fără îndoială, dar, dacă e adevărat că francezii rămân francezi, cu sentimentul acesta de indiferență ușor superioară, pe care li-l reproșăm atât de des, „Operațiunea Serüven“ va da chix.

— Să nu uităm însă că la Frankfurt era cu totul altceva: standul turc de la târg era sub autoritatea Ministerului Culturii. În cazul nostru, decid diplomații... Ei au o viziune diferită despre Turcia. Tu știi ce imagine a țării noastre se presupune că promovăm? N-au vrut „O mie și una de Turcii“ deoarece consideră că națiunea e una și indivizibilă, dar noi știm prea bine ce și cum e.

Ahmed, foarte atașat de valorile republicane, zise îndreptându-și spatele:

— Poate, dar nu se glumește cu unitatea națională.

— Calmează-te, Ahmed! Nu sunt un separatist periculos. Vreau doar să spun că diversitatea culturală e un atu pentru o țară ca a noastră și o imagine bună pentru străini. În orice caz, dacă proiectul devine operațiune de propagandă, va fi sortit eșecului.

* Traducere cuvânt cu cuvânt din lb. turcă, „am rămas francez“, însemnând de fapt, „n-am înțeles nimic“. (N.a.)

Continuară să dezbată, dar, în fond, aveau aceeași convingere: era o misiune imposibilă. În ciuda spiritului lor combativ și înverșunării bine cunoscute, se simțeau și ei puțin descurajați.

— Ce naiba căutăm noi pe galera* asta?

Ahmed i se adresase pe un ton disperat prietenului său, mare amator de literatură franceză ca și el, mai ales de Molière, care figura la loc de frunte în panteonul lor personal. Apoi, continuă:

— Nu pricep nimic din misiunea asta absurdă, nici din tergiversările grotești ale ministerului în privința logoului și titlului. La ce bun, de altfel, să te chinui să găsești nume unei manifestări care va fi uitată imediat după ce s-a încheiat? Și apoi, ce idee ridicolă organizarea unui astfel de eveniment! Cu ce scop? Știi dacă i s-au fixat obiectivele?

Sinan izbucni:

— Și mai ales de ce tocmai noi? De ce au apelat la noi? Noi, diplomați cu experiență! Cultura e bună la începutul carierei, dar la nivelul nostru! Am trecut de vârsta unor astfel de activități culturale vagi, numai bune pentru promovarea unor abonați ai ministerului, esești mediocri și alți artiști confidențiali. Și, oricum, francezilor nu le place Turcia; nu-i interesează decât din motive strategice și comerciale. Atunci, cultura ei, cum să nu!

Să recunoaștem, în ciuda umanismului lor: cei doi intimi ai cancelariilor și ai serviciilor consulare, obișnuiți cum nu se poate mai bine cu toate procedurile diplomatice, care ocupaseră deja în repetate rânduri posturi prestigioase de ambasadori, manifestau față de misiunile

* Aluzie la piesa „Vicleniile lui Scapin” de Molière. (N. red.)

culturale acel ușor dispreț pe care dădea bine să-l afișezi în cadrul ministerului. Iată de ce, zdruncinat de ceea ce considera a fi o dizgrație nedreaptă, Sinan nu se putea abține să nu-i împărtășească prietenului ciuda care îl cuprinsese:

— Nu înțeleg deloc de ce ne-au ales pe noi pentru o misiune ca asta. Să fi greșit amândoi cu ceva?

Spre justificarea lui, trecerea de la domeniul politic la cultură nu era în ordinea firească a lucrurilor diplomatice și semăna mai degrabă a lipsă de gust în evoluția unei cariere sau, mai rău, a retrogradare. În anuarul Ministerului Afacerilor Externe, această biblie a diplomației, pe care orice agent îl consultă cât e ziua de lungă pentru a încerca să descopere incidentele de parcurs ale colegilor, s-ar înscrie pentru totdeauna și pata aceasta rușinoasă, ruptura aceasta de neînțeles, oprirea aceasta brutală. Numai la un astfel de gând, pe Sinan îl cuprindea furia și se dezlănțuia împotriva superiorilor lui foarte nerecunoscători; aceștia nu-i favorizau decât pe slujbașii care se ocupau de dimineața până seara de consultarea faimosului anuar, dedicați neîncetat planului propriei cariere, a căror unică obsesie era să reușească să înainteze un singur dosar, al lor. Mai puțin pățimaș, Ahmed se străduia să-și liniștească prietenul pe care-l cunoștea de peste treizeci de ani folosind o sintagmă mult mai modernă decât diplomația culturală, care nu se putea să nu-l împace pe Sinan:

— Nu poți nega totuși importanța acestei „soft power“. E un alt fel de a practica diplomația, nue cu nimic mai prejos. Spune-ți că această experiență de excepție, această misiune imposibilă, fără îndoială, e o încercare pe măsura stimei de care ne bucurăm în rândurile administrației noastre.